

Lélekvitel

Fáradt szíved csepkő lángja
Messzire pihen lelked valóságától.
Zavarosan áramló gondolatok árja,
Tébolyúltan, dideregve ölel át a hó alatt.

Félve oltotta véredet az élet kardja,
Még is véreznek sebed helyének maradványai,
Rossz kezeknek feletted nincs hatalma,
De olykor érződnek téves döntések foszlányai.

Mélyen bujdosó, szelíd lelked néha felkiállt,
Szóra bírva a benned lévő gyermeket,
Büszkeséged, mint rabok láncá, messzeszállt,
Átöelve a régi, gyümölcsöző emlékeket.

Zajos hullámaid közt elveszett a könnyedség,
Éberséged fáradtságában meg kéne találnod,
Elméd mélyén lakozik a virágzó erősség,
Vedd elő és szeresd, nem elég csak megvárnod.

Olyan vagy mint a sebesen hulló levél,
Gyengeségben erőteljes újszülött csecsemő,
Mint koldus ki esőkúzdötte hajnalon épp, hogy megél,
S mint boldogságtól virágzó naiv szerető.